

Čertova stěna

Uprostřed rozsáhlých lesů asi 2 km od Hlubokých Mašůvek, na kopci, kterému se odedávna říká Vencův, leží mezi dubovým porostem velký balvan, spíše kus skály, nazývaný Čertův kámen. I o lesu kolem se mluví jako o Čertově kameni, nebo také o Čertově stěně. Lidé z okolí to místo dobře znají. A často sem chodívají, zvláště když rostou houby. Za dlouhých zimních večerů, na přástkách a dračkách se lidé bavili vyprávěním příběhů, plných tajemných nadpřirozených jevů, při kterých se to tak krásně bálo. Tak v jejich fantazii vznikla také pověst, kterou jsem sehnal napsanou podle vyprávění Karla Vrátila č.p. 209:

Je to již dávno, co satanáš měl velikou sílu a moc. Stalo se tenkrát, že v Běhařovicích stavěli velký kostel s vysokou věží. Práce šla pomalu, protože robotníci mohli pomoci s dovozem kamene jen občas. Nepomohl ani zákrok staříčského faráře u direktora vrchnostenského úřadu, který byl žádán, aby uvolnil potahy k dokončení stavby. Po smrti starého faráře přišel do Běhařovic mladý, statný a energický kaplan, který chtěl stavbu kostela co nejrychleji dokončit. V panské kanceláři však ani on nepochodil. Nedostal ani povozy ani robotníky, nepomohl mu ani rychtář ani konšelé, a tak se kaplan na všechny zle rozhněval. Ve dne v noci přemýšlel o tom, jak dokončit stavbu věže, ze které by bylo vidět až do Vídně, ale nic rozumného nedokázal vymyslet. Když už si nevěděl rady, udeřil pěstí do stolu a zavolal: „A postavím věž, i kdybych měl samého ďábla na pomoc zavolat!“ V tom se před ním objevil ďábel. Kaplan byl překvapen a zprvu se polekal. Brzy se však vzpamatoval a svěřil se mu se svými trampoty. Ďábel slíbil pomoc, když mu kaplan upíše svou duši. Na místě sepsali úpis, podle něhož bude kaplanova duše po pětadvaceti letech ďáblova a ďábel postaví do tří dnů věž, že z ní bude vidět až do Vídně. Smlouvu musel kaplan podepsat svou krví a ďábel s hrozným dupotem zmizel. Kaplan byl zpočátku plný obav, co se asi stane, ale nakonec se upokojil, neboť dvacet pět let, které mu zbývají, je dost dlouhá doba, a spokojeně usnul. Naráz se probudil s velikým hlomozem. Silný vítr burácel div nerozbil okna a nevyrazil dveře a kaplan viděl, jak se kolem kostela kmitají černé postavy ďáblů. Občas přelétl černý stín s křídly jako noc a položil velký kámen na zeď věže, která rychle rostla. Tak to šlo až do rána, než kohout zakokrhal. Potom ďáblové zmizeli jako když utne a všude nastal klid a ticho. Jen ve vsi ještě vyli psi a lidé se křížovali, cože se to v noci dělo, jak skučela meluzína a vyli psi a od kostela se ozývaly duté rány. Když se rozednilo, s údivem hleděli na kostelní věž, která o hodný kus vyrostla a byla postavená, jako do nejlepších mistrů. Všichni se shodli, že to není jen tak a že v tom má prsty kaplan. I direktor ze zámku se svými dráby se přišli podívat na ten div. Kaplan stál ve dveřích fary v černé klerice, vysoký, vousatý a hrozivý. Celá dědina byla jako ve varu a bála se, co přinese nadcházející noc. Všichni

byli napjatí, lidé v dědině, na zámku i sám kaplan. Ten vyklouzl v šeru z fary a pustil se za ves, kde ulehl na kopci ve stínu křoví. Brzy zjistil, že tu není sám. Tlumené hlasy se ozývaly ze všech stran. Vyšel měsíc a celá krajina se stříbrně rozzářila, když tu bylo noční ticho přerušeno zaburácením větru a už se objevila tlupa ďáblů letících nízko nad zemí. Letěli od Mašůvek, kde rvali balvany z Vysoké skály a nesli je ke kostelní věži. Psi vyli v širokém okolí, prudký vítr trhal došky chalup a lidé v panice prchali domů, aby se ukryli. Jen kaplan zůstal a pozoroval práci ďáblů až do kuropění. Ráno byla věž už hodně vysoká. Opět nastal večer, ale lidé zůstali tentokrát doma, modlili se, ale usnout nemohli. Jen kaplan znovu vyšel na kopec za dědinou. Ďáblové opět přiletěli a pilně nosili kameny od Mašůvek ke kostelu. Věž rychle rostla a zbývalo už jen několik kamenů, aby byla hotova. Kaplan pozoroval to dílo a s napětím hladil kohouta, kterého si sebou vzal jako zachránce. Ďáblové letí už naposled a vleknou ohromné balvany. Poslední z nich je nad lesem u Mašůvek, když kaplanův kohout zakokřhal a po něm kohouti v celém okolí. Ďáblové upustili kameny na zem tam, kde právě byli, sedli na ně a odpočívali, když se strhla veliká bouře. Hromy burácely, blesky se křížovaly, padaly kroupy a prudký liják bičoval celou krajinu. Ďáblové zmizeli a zůstal po nich jen zápach smoly a již takřka dokončená věž Běhařovického kostela. Kaplan byl spokojen, protože nad ďáblem vyzrál. Poslední velký kámen, nesený ďáblem od Vysoké skály v Mašůvkách k Běhařovicím, zůstal ležet uprostřed lesů.